

Arrest

nr. 128 882 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers' aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 4 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De onontvankelijk verklaarde beslissing inzake de aanvraag op basis van artikel 9ter luidt als volgt:

“Artikel -9ter- §3 4°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van verzoeker aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is, te kunnen spreken, in de zin van art 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. Is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van art 9§1 en art 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg geen manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art 2 EVRM (recht op leven) en art 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent. is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst, of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter, §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de weigeringsbeslissing:

“Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 07.08.2012 artikel 9 ter, onontvankelijk is. Redenen: (...). Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers' geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Bovendien menen verzoekers dat DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur grondig heeft geschonden. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de medische situatie van verzoekster

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 07.08.2012. Daarbij voegden zij een medisch attest dd 11.07.2012 opgesteld door dr. S en verschillende bijlagen, waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose: PTSD na oorlog in Kosovo waarvoor langdurige medicatie - Congenitaal lymfoedeem, waarvoor ononderbroken therapie noodzakelijk is. Miskraam laatste zwangerschap op 4 maand. Kindje is begraven in Hoboken. Mevr. Is zeer bang gescheiden te worden van dit graf door uitwijzing.

De dokter verwijst expliciet naar het feit dat een ononderbroken therapie noodzakelijk is. Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening! Dokter S acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet en raadt dan ook regelmatige opvolging aan. De behandelende geneesheer acht het absoluut noodzakelijk dat verzoekster opgevolgd wordt op een adequate manier en langdurig behandeld wordt! Dat het duidelijk is dat verzoekster ernstig ziek is en dat zij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om haar aandoeningen onder controle te houden. Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn voor verzoekster in haar land van herkomst. Met dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is en langdurig behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid. Artikel 1 §1 vermeldt het volgende: (...). Het feit dat een geneesheer stelt dat verzoekster langdurig behandeld dient te worden en dat ze opvolging nodig heeft, maakt al duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is. Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoekster niet krijgen in haar land van herkomst! Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of stelt dit gedaan te hebben. Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoekster, grondig zou onderzocht hebben! De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1. Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een langdurige behandeling, geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ?? Immers dit is wat § 1 stelt. Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen? De medische aanvraag, het ingediende medische attest en de bijlagen beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1. Bovendien kan verzoekster zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: "Het aangehaalde lymfoedeem is geen levensbedreigende aandoening en vindt soelaas in het dragen van steunkousen. De psychische problematiek van betrokkene is duidelijk gerelateerd aan de onzekere verblijfssituatie en zal maar opgelost geraken met een beslissing dienaangaande in deze of gene zin. Dat verzoekster niet begrijpt hoe de arts-attaché tot deze conclusie is gekomen! Dat verzoekster niet slechts steunkousen dient te dragen, zij dient tweemaal per week een lymfedrainage te ondergaan. Uit het advies van de arts-attaché is hier echter niets over terug te vinden. Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden of verwerende partij het medisch attest wel grondig onderzocht heeft. Verzoekster lijdt aan een verschillende aandoeningen, waaronder PTSD. Dat PTSD niet opgelost zal worden door een beslissing aangaande hun verblijfssituatie! Integendeel zelfs! Deze is ontstaan na de oorlog in Kosovo. Indien zij dient terug te keren, zal de aandoening van verzoekster verergeren. Toch stelt de arts-attaché dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand. Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is voor verzoekers! Verzoekster lijdt aan een aandoening die zeer nauwkeurig opgevolgd dient te worden! Dat dit wel degelijk een ernstige aandoening is die een gevaar vormt voor haar, indien deze niet adequaat behandeld wordt! Zij heeft intensieve en gepaste medische behandeling nodig, en dat dit dus wel degelijk een bedreiging inhoudt voor haar leven! Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of Levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land

van herkomst! Men stelt ten onrechte dat dit niet onderzocht dient te worden. Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoekster reeds een te vergevorderde aandoening van haar ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens haar aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden! Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel! Professor S geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel! Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad. Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: (...). Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoekster, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben! Dat het duidelijk mag blijken dat Dr. S tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat Dr. S verzoekster wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest (of slechts stelt dit gedaan te hebben) en helemaal niet de minste interesse toont om de actuele situatie te kennen of te beoordelen. Verzoekster is ongeneeslijk ziek! Het feit dat verzoekster langdurig behandeld dient te worden, wijst erop dat de aandoeningen ernstig zijn of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte. Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen. Steeds opnieuw meent men deze procedure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. De aanvraag van verzoekers voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat verzoekster ernstig ziek is! Verzoekers achten het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij hun aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekers niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Indien men het medisch getuigschrift, en de verschillende bijlages, in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om te kunnen bepalen dat de aandoening van verzoekster wel degelijk ernstig genoeg is, en zelfs levensbedreigend indien zij dient terug te keren naar Kosovo. Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst! Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoekster uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat. Dat dit dan ook onredelijk is. Uit de bestreden beslissing dient immers duidelijk te blijken op welke gegevens de verwerende partij zich baseert om zijn beslissing te nemen. Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom men geen rekening houdt met alle elementen en stukken die verzoekers aanhalen in hun aanvraag. Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen. Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. En het dossier met de nodige zorg onderzocht had. Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte geen reëel risico zou inhouden voor de fysieke integriteit van verzoekster. Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe motivering van verzoekers, bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft dan de twee vorige, ingetrokken beslissingen. De ingetrokken beslissing dd. 26.04.2013 is bijna woord voor woord hetzelfde (zie bijlage). Dat hier sprake is van een schending van het "Non bis in idem"-beginsel! DVZ kan perfect een nieuwe beslissing nemen! Maar het is onmogelijk voor hen om, op basis van dezelfde aanvraag, keer op keer een beslissing te nemen die eerder reeds ingetrokken werd! De twee vorige beslissingen van DVZ werden immers ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij mogen en kunnen deze motivering niet opnieuw gebruiken! Toch blijft men dit keer op keer doen. Dit is onaanvaardbaar! DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing te hebben moeten intrekken, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad tot tussenkomst te verplichten. Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?! Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te

verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Bovendien kunnen verzoekers zich niet akkoord verklaren met de stelling dat de mogelijkheid tot reizen pas bij de uitvoering van de verwijdering onderzocht zal worden. Verzoekers mochten immers een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Het is onzorgvuldig van verwerende partij om niet te onderzoeken wat de gevolgen zouden zijn voor verzoekster en haar gezondheid, indien zij zou moeten terugkeren naar Kosovo!

3) Aangaande de situatie in Kosovo

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De behandelende geneesheer verklaart expliciet dat verzoekster 2 keer per week een lymfedrainage dient te ondergaan. Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Kosovo. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken! Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet onderzoekt. DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden. Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhalen in hun verzoekschrift! Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt. Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: (...). Tot op heden blijft uw Raad zich duidelijk uitspreken over deze kwestie. Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende: (...). Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk: (...). Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel! Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken! Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: (...). Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: (...). Dat dit in casu het geval is. Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die zijn voegen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.1.2. Verzoekers betogen dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Verzoekers verwijzen naar het feit dat de behandelende arts het absoluut noodzakelijk acht dat verzoekster wordt opgevolgd en op een adequate manier langdurig behandeld wordt. De verzoekende partij meent dat de andere inschatting door de ambtenaar-geneesheer te wijten is aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij niet heeft onderzocht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid. die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de medische stukken van de verzoekende partij overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer, opdat deze conform artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door de verzoekende partij ingeroepen ziekte. De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch getuigschrift dat de verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies van 26 februari 2014 wordt door de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon In het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.08.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 11.07.2012 en de medische stukken d.d. 11.07.2012, 20.05.2011, 04.05.2011 en 06.12.2010 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het aangehaalde lymfoedeem is geen levensbedreigende aandoening en vindt soelaas bij het dragen van steunkousen. De psychische problematiek van betrokkene is duidelijk gerelateerd aan de onzekere verblijfssituatie en zal maar opgelost geraken met een beslissing dienaangaande in deze of gene zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 190 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. "

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van de verzoekende partij niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekers laten na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door hun voorgelegde standaard medisch getuigschrift. In de mate dat verzoekers het niet eens zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vragen zij om een nieuwe beoordeling van hun medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt. Waar verzoekers loutere kritiek leveren op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperken tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend. Eveneens tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat haar behandelende arts de ernst van de aandoening anders inschat dan de ambtenaar-geneesheer, doch zulks impliceert uiteraard niet dat de ambtenaar-geneesheer een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Immers dient te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij het zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In die zin doet het loutere feit dat de verzoekende partij betoogt dat zij in België tweemaal per week lymfedrainage ondergaat, geen afbreuk aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat het lymfoedeem soelaas vindt bij het dragen van steunkousen.

De verzoekende partij is het ook oneens met de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de psychische problematiek maar zal opgelost geraken met een beslissing in deze of gene zin aangaande haar verblijfssituatie, doch ook dienaangaande moet worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer.

Waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer zou blijken dat men reeds een te vergevorderde aandoening moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens de aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, laat de Raad gelden dat zulks nergens blijkt uit het medisch advies, noch uit de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer tot een heel andere conclusie zou zijn gekomen, indien hij het dossier en verzoekster grondig zou hebben onderzocht. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat geen lichamelijk onderzoek werd gevoerd.

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

De verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer haar werkelijke gezondheidstoestand niet heeft willen onderzoeken, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, alsook de bijlagen werden onderzocht. Het loutere feit dat de verzoekende partij uit de voorgelegde stukken afleidt dat zij ernstig ziek is, volstaat niet om afbreuk te doen aan het advies en de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de actuele situatie niet terdege werd beoordeeld, merkt de Raad op dat de verzoekende partij schijnbaar voorbijgaat aan de inhoud van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

De verzoekende partij verwijst in het middel nog naar een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing die werd ingetrokken en betoogt dat deze beslissing bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft.

De Raad stelt vast dat in het medisch advies van 26 februari 2014 -in tegenstelling tot het eerdere verleende advies- uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het standaard medisch getuigschrift van 11 juli 2012 én met de daarbij gevoegde medische stukken. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing identiek zou zijn aan een eerdere beslissing die inmiddels werd ingetrokken.

In een tweede onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris er enkel op zou gericht zijn om de aanvraag te weigeren.

Het betoog van verzoekende partij dat ten onrechte geen onderzoek is gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer zelf. Immers werd uitdrukkelijk geoordeeld dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond

2.2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

"MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.' Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.2.2. Verzoekers betogen dat het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd is: *"dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden alsmede dat 'nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag."*

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bovendien blijkt uit de bespreking van het middel gericht tegen de weigeringsbeslissing dat dit middel niet gegrond is.

Verzoekers' verwijzing naar de arresten nr. 77 128 en 77 130 is ter zake niet relevant, aangezien die arresten betrekking hebben op een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC